

De loopwedstrijd

nge Misschaert en Joke Eycken

De loopwedstrijd

Pippa is woest.

Haar broer mag aan een loopwedstrijd meedoen.

En zij niet!

Want de wedstrijd is alleen voor jongens.

Maar dan verzint ze een list.

Zou het lukken?

BiB-BOX

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
a Sanoma company

BiB-BOX
ook op bingel.be

Ik nep de deur van de kamer zo hard dicht, dat de muren ervan trillen. Die stomme Thomas met zijn idiote wedstrijd. Ik wil al helemaal niet meer meedoen.

'Het is een loopwedstrijd, Pippa, dat kan ik heel erg goed', pochte hij daarnet op zijn kamer.
'Misschien win ik wel de eerste prijs, een fonkelnieuwe fiets!'

'Een loopwedstrijd', zei ik enthousiast. 'Misschien doe ik ook wel mee, Thomas! Mijn fiets is een oude rammelbak aan het worden, alles kraakt en piept en mijn band staat om de haverklap zo lek als wat.'

'Helaas, dat is onmogelijk, Pippa', zei Thomas meteen, met een geniepig lachje.
'Alleen jongens mogen deelnemen.'

Ik geef mijn kussen woedend een ferme nep.
Ik hoor de deur van 'Thomas' kamer open en dicht gaan. 'Ik ga een uurje trainen voor de loopwedstrijd, Pippa, ik moet werken aan mijn niveau!' brult mijn broer.

Ik prop het kussen over mijn oren en doe alsof ik het niet hoor. De garagepoort valt dreunend in het slot. Hopelijk valt hij in een gracht en breekt hij zijn been, denk ik gemeen.

Ik graai in mijn broekzak naar het formulier. Het ziet er gehavend uit, want ik heb het helemaal verfrommeld. Voorzichtig plooit ik het weer open en strijk het zo goed als ik kan glad. Dit formulier moet je nauwgezet invullen en in de brievenbus van het secretariaat deponeren. Dan pas is je inschrijving helemaal geldig.
En de wedstrijd is overmorgen al. Zelfs al zou ik toegelaten worden, dan nog heb ik veel te weinig tijd om me grondig voor te bereiden.

De foto van de fiets prikt in mijn ogen. Ik spaar al eeuwen voor een nieuwe fiets. 'Als je nergens voor leert sparen, dan weet je niet wat je hebt,' orakelt papa altijd. Hij heeft gemakkelijk praten, grom ik en ik ga op mijn bed liggen.

Maar dan kruipter plots een brillant idee in mijn hoofd. Ooit zag ik dat in een spannende avonturenfilm. Ik rommel net zo lang in mijn kast tot ik het gevonden heb: een coole pet met een klep die ik vorig jaar van opa cadeau kreeg. Ik zet ze op en prop mijn vlechten er zo goed als ik kan onder.

Fronsend beoordeel ik het resultaat in de spiegel en mijn mond valt open. Zie je wel! Ik ben net een jongen! Niemand zal het verschil ooit merken, denk ik blij.

Ik graaf opnieuw in mijn kast en rommel net zo lang onderin tot ik een oud joggingpak van Thomas opdiep. Het is hem te klein geworden, maar mij past het perfect.

'Wacht jij maar af, Thomas', mompel ik en grijns naar de vreemde jongen in de spiegel.

Het is nog heel vroeg, maar ik ben al wakker. Ongeduldig wriemel ik in mijn bed heen en weer tot het eindelijk tijd is om op te staan. Aan de ontbijttafel zit Thomas gemeen te grijnzen. Grimmig pers ik mijn tanden op elkaar. Wacht jij maar af, jongetje, denk ik gemeen.

Ik prop wel vijf boterhammen naar binnen. Niet omdat ik zoveel honger heb, maar ik wil veel energie hebben voor de wedstrijd. 'Honger, Pippaatje?' vraagt papa met opgetrokken wenkbrauwen.

'Laat dat kind toch', moppert mama. 'Ze is in
de groei, zie je dat niet?'
Ik grijns breed en gris nog snel een banaan
uit de fruitmand. Door het keukendraam zie ik
Thomas rondjes in de tuin joggen.

Na het ontbijt prop ik het joggingpak in mijn
rugzak, met de pet erbovenop. Niet vergeten
mijn loopschoenen aan te trekken! Laat
Thomas nu maar uit zijn dopen kijken, denk
ik grimmig.

Als ik bij de looppiste aankom, word ik toch een beetje nerveus. Wat moet ik doen als iemand mij herkent? Paniekerig laat ik mijn ogen over de piste glijden. Daar staat een ambulance en een tent van het Rode Kruis. En dan zie ik opgelucht de tent waar ik moet aanmelden. Ik trek de pet wat dieper over mijn hoofd voor ik binnengaat. Daarmet heb ik me in het toilet omgekeerd. Vandaag ben ik voor één dag Pieter.

Aan de balie geef ik mijn formulier aan een mevrouw af. Ze knikt me bemoeidigend toe.
‘Veel succes, Pieter!’ lacht ze.
Ik lach met moeite terug en een pijnlijke knoop nestelt zich diep in mijn maag. Als dit maar goed afloopt.

Ik gluur over de schouder van een grotere jongen. Daar! Daar staat Thomas. Hij ziet er een beetje zenuwachtig uit, maar er ligt een vastberaden trek op zijn gezicht.
Ik knijp mijn lippen op elkaar. Wacht maar af, broer, denk ik grimmig.

En dan gaan alle deelnemers aan de startlijn staan. Een meneer in een gestreept pak schreewt instructies:

‘Er wordt niet geduwd en niet getrokken. Wie vals speelt of iemand pijn doet, wordt uitgesloten. Op het fluitrekken mogen jullie vertrekken. Je loopt vijf rondjes rond het plein. Op je plaatsen! Klaar! START!’

Het fluitje snerpt schril in mijn oren. Meteen vlieg ik naar voren, en ik ren meteen zo hard als ik kan. Rondom mij hoor ik het ritmisch bonken van rennende voeten.

Ik laat mijn ogen scannend over de lopers voor mij dwalen en zoek naar Thomas. Zou hij voor of achter mij lopen? Ik kan niet achterom kijken, maar ik zie hem nergens.

Ik hijg en voel een steek in mijn zij.

Dat lopen is toch lastiger dan ik dacht! Maar opgeven staat niet in mijn woordenboek, dus klem ik mijn tanden op elkaar en loop koppig verder.

De eerste ronde is al voorbij, nog vier te gaan. Mijn benen en voeten zijn zwaar en mijn spieren trillen. Ik voel steken in mijn zij, maar ik hou vol. Het lukt me wel, het moet! Ik hijg steeds harder en zweet als een gek.

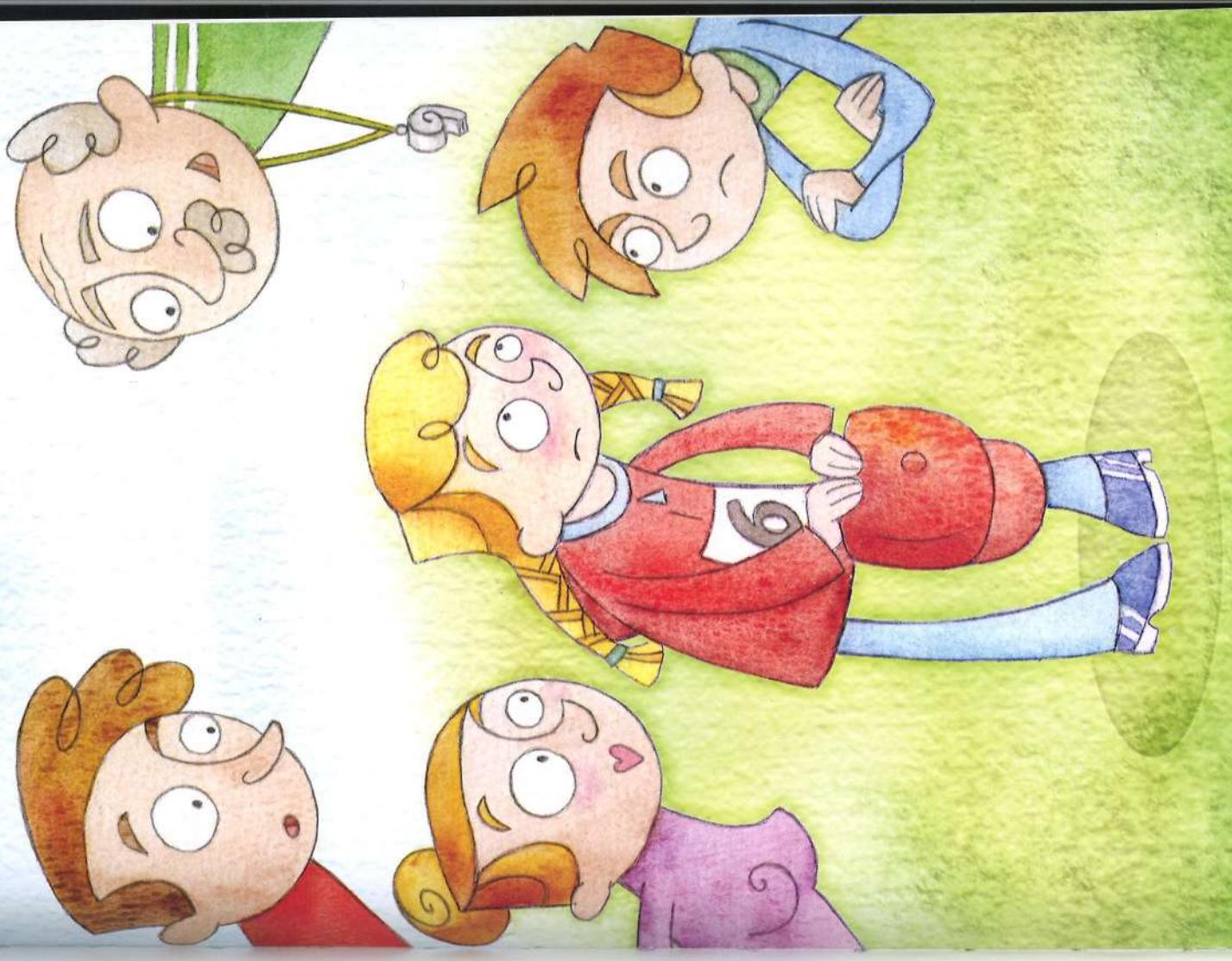
Nog een ronde later loop ik steeds trager en trager. Ik kan er niets aan doen, het lijkt wel of mijn benen niet meer vooruit willen. Elke stap is een marteling en de steken in mijn milt zijn inmiddels erg pijnlijk. De ene na de andere loper steekt me met gemak voorbij.

Net als ik denk dat het niet meer erger kan worden, voel ik tot mijn afrijzen mijn pet opzij zakken. Eerst komt mijn ene vlecht los en dan mijn andere. Ze dansen op mijn rug, alsof ze blij zijn dat ze bevrijd zijn.

Ik zie de mensen grinnikend naar me wijzen en schaam me te pletter. Mijn gezicht gloeit, van het lopen of van de schaamte, maar ik blijf doorgaan. Nog een ronde te gaan.

Ik hijg en sterretjes dansen voor mijn ogen.
Als deze wedstrijd voorbij is, loop ik nooit meer, geen meter, ik zweer het. Wat een simpele opdracht leek, blijkt het moeilijkste wat ik ooit al heb gedaan.

In de verte zie ik jaloers hoe Thomas veel beter rent dan ik. Mijn hoofd bonst en wordt warm: hoe had ik ooit kunnen denken dat ik hem kon verslaan? De eindmeet komt meter voor meter dichterbij en dan ben ik er eindelijk! Ik zak door mijn knieën en blijf hijgend uitpuffen. Tot mijn verbazing ben ik niet de laatste.

Ik zie Thomas hijgend aan de kant staan,
samen met mama en papa.

'Heb jij dan toch meegelopen?' vraagt hij
geërgerd, maar voor ik iets kan zeggen, komt
de man van de wedstrijd naar ons toe.

'Hoe heet jij?' vraagt hij vriendelijk.

'Ik heet Pippa', mompelt ik beschaamd. Kon
ik me maar ergens gaan verstoppen.

'En heb jij de hele wedstrijd meegelopen?'
vraagt de man belangstellend.

Ik knik en staar naar de witte lijnen op de baan, omdat ik niemand durf aan te kijken. Nu is Thomas vast verschrikkelijk boos op mij en mama en papa begrijpen er vast ook niets meer van.

'Kom jij maar eens mee', zegt de man en hij pakt me bij de arm.

Op het platform staan drie grote kisten, waar straks de winnaars op mogen gaan staan. De grootste is voor de winnaar.
Twee andere zijn voor de tweede en de derde prijs. Ik weet hoe dat gaat: dan krijgen ze allemaal een medaille en gaan ze op de foto.

Voorzichtig probeer ik wat achteruit te gaan, maar de man houdt me tegen.
'Aandacht! Aandacht!' brult hij door de microfoon. Het wordt heel stil als de prijzen afgeroepen worden. De drie winnaars mogen op het platform komen. Ik applausiseer zachjes.

Ze krijgen een medaille en een zoen van een mevrouw, eentje bloost ervan. De eerste is dolgelukkig met zijn nieuwe fiets, dat kun je wel zien.

Thomas staat naast mij, een beetje nuldig omdat hij maar twintigste is geworden.
Maar dan roept de meneer nog iets door de microfoon.

'De jury heeft daarnet besloten om nog een extra prijs te geven, een prijs voor een heel moedige jongedame, die zomaar eventjes de hele wedstrijd heeft meegelopen! Juffrouw Pippa, kom jij eens op het podium.'

Over auteur Inge Misschaert

Mijn benen trillen als ik naar het podium loop. En dan krijg ik ook een medaille en een zoen van de meneer en alle mensen applauddisseren. Nu krijg ik een rood hoofd.

'Het spijt me, Thomas!' zeg ik even later.
'Geeft niks', lacht Thomas. 'Ik was best trots op jou, Pippa! En ik had ook niet zo moeten opscheppen. Dat was niet eerlijk.'
Dan geeft hij mij een stomp tegen mijn arm.
'Loop je mee? Wie het eerste thuis is!'

Gillend gaan we ervandoor.

Ik ben Inge Misschaert.
Schrijven vind ik heel leuk.
Ik ben dol op mijn twee kinderen, Florian en Sophie,
en mijn man Johan.
Ik hou ook van thee en van mijn tuin.
Dit verhaal vond ik heel leuk om te schrijven. Het
gaat over een zus en een broer en een wedstrijd.
Maar de zus mag niet meedoen. Dan verzint ze een
list om toch te kunnen meedoen. Zou jij dat durven?

Wil je meer weten over mij?

Neem dan snel een kijkje op www.ingemisschaert.be

Je kunt me ook een mail sturen.

Dat doe je naar ingemisschaert@hotmail.com.

Andere boeken van Inge in BiB-BoX:

- Beer wil een lief
- Zusjelief
- Karolás kattencircus
- De reis van Oskar
- Gaatjes!
- Logboek van een uitvinder
- Beroemd!

Over tekenaar Joke Eycken

Joke Eycken maakt illustraties en tekenfilms. Ze is dol op tekenen.
Ze tekende mee aan de animatiefilms 'Lars de kleine ijsbeer',
'Brendan and the secret of Kells' ... Dit jaar won ze de publieksprijs
Picturale Ronse 2015 voor haar illustraties in 'Een mens als jij'.
Meer zien? www.jokeeycken.be